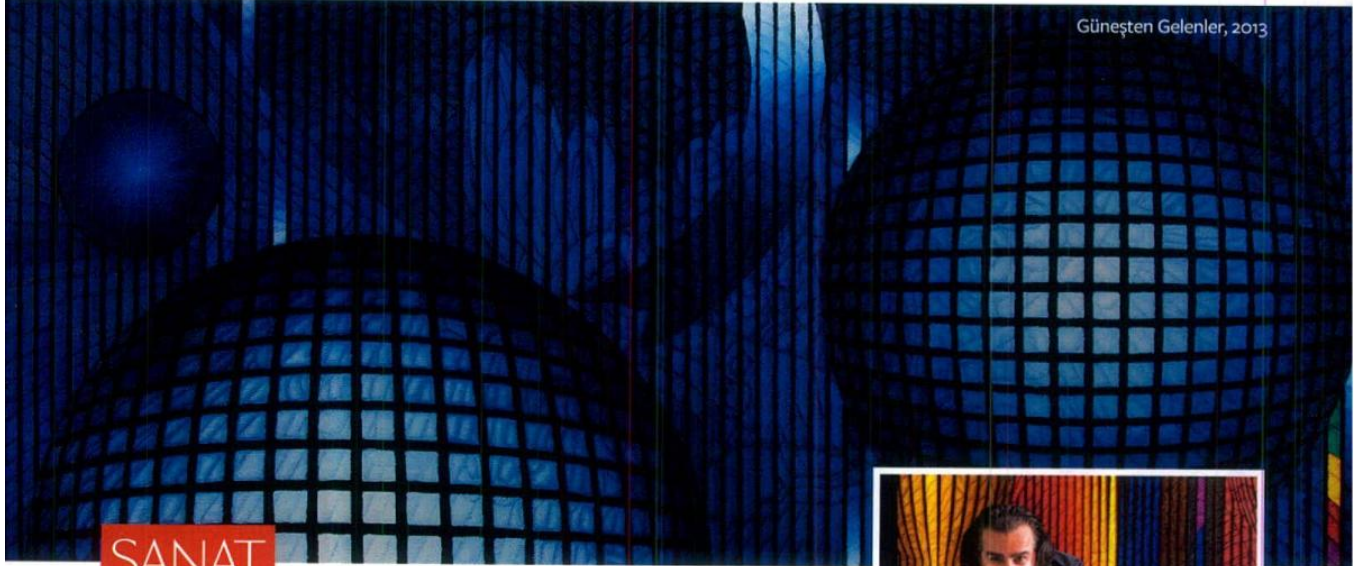

AJANDA

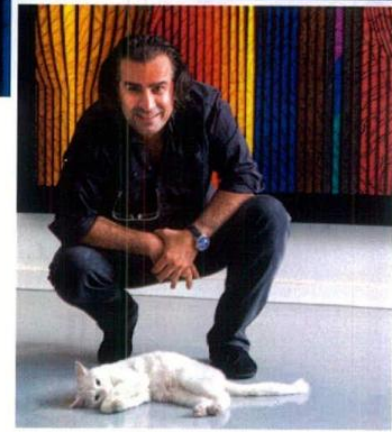

Güneşten Gelenler, 2013

SANAT

Anadolu masalları New York'ta

Adını tartışmalı başlıklarda görmeye alışkınsınız. Kimi zaman işlerinin fiyatları, kimi zaman da Kürt kimliği ile konuşulan Ahmet Güneştekin, otuz yıllık resim kariyerini New York'ta Marlborough Gallery'de açtığı solo sergiyle okyanus ötesine taşıyor.

Ahmet Güneştekin'le Şişhane'de halen inşaatı devam eden Güneştekin Sanat Merkezi'nde buluşuyoruz. Burası sanatçının fabrikası niteliğinde tasarlanmış, üretim atölyesi, sergi alanları, PR ofisi ile bir nevi ofis-müze görünümünde. Güneştekin siyah kıyafetleri ve gözlükleri içinde konuşurken oldukça ciddi, özenle seçiyor kelimeleri. İş kimlik meselesine gelince sohbetimiz daha da hararetleniyor.

İşlerinizin okumalarınıza baktığımızda geçmişinizle bağlantılar kurduğunuzu görüyoruz. Nelere dayanıyor işlerin temelleri?

Ele aldığım temalar kişisel kültür belleğimle ilgili oluyor genelde. Bu bellek daha çok Mezopotamya'ya ait efsaneler, mitler, masallar, kilamlar, sitranlar (Kürt müziği türleri) ve halk söylenceleriyle yüklü. Bu anlatılarla büyüdüm ve etkileri sanatıma güçlü bir şekilde yansıyor.

Peki siz nasıl mitolojiyle, efsanelerle bu kadar iç içe oldunuz?

Benim şansım Piro Zerif (Zarife nine) oldu. Zarife ninenin ailesi, o daha çocukken 1915 Ermeni olaylarında katledilmiş ve dedemin kardeşi onu ikinci eş olarak almış. Zarife nine, Batmanlı bir Ermeni olarak hem Mezopotamya kültürüne hem de Anadolu kültürüne derinlemesine hâkim bir insandı ve bu hazinesini benimle de paylaşıyordu. Ben de okuma yazmayı öğrenir öğrenmez masal okumaya başladım ve böylelikle bir edebiyat merakım başladı. Yıllar sonra, 1997 itibarıyla da Zarife

nininin belleğime yazdıklarını tuvale dökmeye çalıştım.

Öte yandan tuvaleriniz anlatılardan çok, soyut formlara dayanıyor. O dönüşüm nasıl gerçekleşiyor?

Modern ile güncel sanat kavramlarıyla birlikte çok farklı estetik yaklaşımlar, akımlar ortaya çıktı. Kıl fırçadan dijital fırçaya, canlı figürlerinden dijital şekillere; simgeden imgeye doğru çok farklı anlayışlar mevcut. Sanırım ben de son zamanlarda somut figürleri daha az tercih ediyorum.

Ama işlerinizle ilgili özellikle de yurtdışında yazılanlara baktığımızda bu tercihten çok mitler, efsaneler öne çıkmış. Bu neden acaba?

Eserlerimde, ilk bakışta göze çarpan bir yerellik, bir kimlik var. Bu gösterimi de çoğunlukla efsaneler ve kahramanları üzerinden gerçekleştirmeye çalışıyorum. Bu doğal olarak onları da ön plana taşıyor.

Peki Batılılar da sizi bu yüzden mi beğeniyor sizce?

Elbette ve kesinlikle! Onlar düşünceyle ilgililer, kişiyle değil; olguyla ilgilendirler, olayla değil. Bu yüzden bizden çok öndeler. Bu yüzden biz hep onları takip etmek, kopyalamak zorunda kalıyoruz. İşte bu noktada beni, kendilerini kopya eden değil, kendini kopya eden olarak görüyorlar ve değer veriyorlar.

2013'te Venedik'te bienal ile eşzamanlı gerçekleştirdiğiniz sergide Kürt kimliğinizle ilgili işler yaptınız. Kimlikle ilgili konular 90'lardan sonra oldukça sık karşımıza çıkar oldu. Siz bu konunun popülerleştiğini düşünmüyor musunuz?

AJANDA

Bu konular aktüel oldukları için popüler gibi görünüyor çünkü her gün Türkiye'de gazetelerde bu konuları görüyoruz. Kimliğe ihtiyacı olan kimlik sorununu işler. Ben mesela kendim için asla popülerleştirdiğini düşünmüyorum. Örneğin, Türkiye'nin yüz yıllık günahlarını işleyen bir video (Bellek) yaptım. Bu ülkede yaşanan katliamlara değiniyor. Düşün bu ülke başbakanını astı ya da kendi köylerini yaktı. Ben bunları cesurca işledim. Bu iş mesela İtalya'da çok farklı, Türkiye'de çok farklı algılandı. Dünya basını en iyi üç sergi arasına koyarken, Türkiye'de bir köşe yazarı yerden yere vurdu.

Batılılar için kendilerine dokunmayan bir şeyi beğenmek çok daha kolay değil mi?

Evet, ama insanlığın kemiklerini sızlatan olaylar karşısında bizden çok daha insanlar. Biz haklı olduklarımızı düşünüp irdeleyerek Filistin'e, Bosna'ya, Çeçenistan'a, Timor'a ağlıyor, siyasi ve insani kampanyalar düzenliyoruz ama Kürtlerin söz konusu olduğu herhangi bir olayda tüm gerçeklik algımızı, tüm kalbimizi ve vicdanımızı, asparagasçı medyaya, yalancı siyasete ve milliyetçi bir tarihe emanet ediyoruz. Uludere katliamının failleri nerede, bilen var mı?

Peki sonraki süreçte, özellikle hükümetin reform paketi ya da açılım süreci olarak adlandırdığı dönemde işlerinizin içeriği değişti mi? Ya da bundan sonra değişecek mi?

Benim fikirlerim değişmez çünkü bu ülke bunu yaşadı. Benim işlerimde geçmişle bir hesaplaşma var. Ben bunlar tarih, bellek unutmayın, diyorum. Yaşadığım sürece tanıklık ettiğim her olay benim bellek adlı eserime eklenecek. Ama bundan

sonraki işlerim tamamen kimlik üzerine olacak değil. Örneğin pizza ile ilgili bir iş yaptım. Ama kendi açımdan baktığımda da daha çok özgürleştirmeyi düşünüyorum. Belki bir beş on sene önce bu işleri yapamazdık. Dünya değişiyor, Türkiye de buna uymak zorunda; bu anlamda sanatçılar da görevlerini yaptılar. Bence şu anda bu ülke sanatta en iyi dönemini yaşıyor, ama yine de yeterli değil.

Yeni Zamana Uymak, 2013

Peki, Marlborough Gallery'yle tanışmanızdan ve New York'taki serginizden bahsedebilir misiniz?

The New York Times muhabiri Susanne Günsten, hakkımda, International Herald Tribune'de tam sayfa bir haber yapmıştı. Haberin yayımlandığı günlerde Contemporary İstanbul fuarındaki sergileri için İstanbul'da bulunan Marlborough Gallery direktörleri de bu haberi okumuş ve hakkımda bilgi toplamışlar. 8 Mayıs 2013 itibarıyla galerinin sanatçıları arasına katıldım. Marlborough Gallery sanatçısı olarak ilk kişisel sergimi, "Ahmet Güneştekin: Son Dönem Resimler" başlığıyla galerinin

New York merkezinde gerçekleştiriyorum.

Türkiye'de birlikte çalıştığınız bir galeri var mı?

Daha önce 5-6 galeriyle çalıştım ama bunlar sürekli birliktelikler değil; daha çok bir sergi üzerinden yaptığımız birlikteliklerdi. Türkiye'de galericilik kavramı, Batı'dakiyle aynı algılanmıyor. Onlarda sanatçı beslenir Türkiye'de ise galerici! Bu birliktelikler Türkiye'de biraz yorucu ve tüketici oluyor. Bundan böyle eserlerimi Güneştekin Sanat Merkezi'nin sergi salonlarında sergileyeceğim. ♦ İŞİL EĞRİKAVUK

Ahmet Güneştekin, 26 Kasım - 4 Ocak, Marlborough Gallery